

2. søndag efter Hellig Tre Konger

Tid og sted: 18. januar 2015, Ødsted kl. 9 og Jerlev kl. 10.30

Salmevalg

Gådefuld er du, vor Gud, 22

Din Himmel-krone ser vi stråle, 259 (Jerlev: 448, dåb!)

Som forårssolen morgenrød, 234

Hvor saligt var det ægtepar, 144

Tænk, at livet, 14

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Den tredje dag var der bryllup i Kana i Galilæa, og dér var Jesu mor med; også Jesus og hans disciple var indbudt til brylluppet. Men vinen slap op, og Jesu mor sagde til ham: ”De har ikke mere vin.” Jesus sagde til hende: ”Hvad vil du mig, kvinde? Min time er endnu ikke kommet.” Hans mor sagde til tjenerne: ”Gør, hvad som helst han siger til jer.” Der var dér seks vandkar af sten; de stod der efter jødernes regler for renselse og rummede hver to til tre spande. Jesus sagde til dem: ”Fyld karrene med vand.” Og

de fyldte dem helt op. Og han sagde til dem: ”Øs nu op og bær det hen til skafferen.” Det gjorde de så. Men da skafferen havde smagt på vandet, der var blevet til vin – han vidste ikke, hvor den kom fra, men det vidste de tjenere, som havde øst vandet op – kaldte han på brudgommen og sagde til ham: ”Man sætter ellers den gode vin frem først, og når folk har drukket godt, så den ringere. Du har gemt den gode vin til nu.”

Dette gjorde Jesus i Kana i Galilæa som begyndelsen på sine tegn og åbenbarede sin herlighed, og hans disciple troede på ham.

Prædiken

Jeg stiller mig nogen gange spørgsmålet: Hvilken forskel ville det gøre for min tro, hvis det videnskabeligt kunne bevises, at Jesus Kristus ikke genopstod fra de døde? Jeg kan stille mig selv det spørgsmål rigtig mange gange, uden at jeg når til en egentlig konklusion. Og det skyldes nok, at jeg ikke ser tro og naturvidenskab som modsætninger, men jeg ser tro og naturvidenskab som to forskellige

kategorier, der åbenbarer vidt forskellige sandheder. Derfor går jeg i stå, når jeg stiller mig selv det spørgsmål. Jeg kan, rent teoretisk, forestille mig den situation, hvor Jesu opstandelse var gendrevet, eller modbevist; selvom jeg er næsten sikker på, at det ikke er muligt! For lige så lidt, som vi kan bevise Jesu opstandelse og Guds eksistens, lige så lidt kan vi modbevise det. Det gør sådan set Gud til en størrelse, der ikke passer ind i naturvidenskabens rammer. På samme måde har jeg det med Jesu opstandelse. Et bevis eller et modbevis passer ikke ind i den overbevisning, som min tro er et udtryk for. Rammerne er forskellige. Det er vanskeligt at forstå, det her, men hvis vi forestiller os situationen fra det modsatte perspektiv, altså at jeg som udgangspunkt ikke troede på, at Jesus var opstået fra de døde, så ville et videnskabeligt bevis for opstandelsen ikke gøre nogen forskel, fordi jeg ikke ville have min tillid til Guds kærlighed at hænge begivenheden op på. Begivenheden ville i en vis forstand være perspektivløs, altså uden betydning.

Min pointe med at stille det her spørgsmål, hvilken forskel det ville gøre for min tro, hvis det videnskabeligt kunne bevises, at Jesus Kristus ikke genopstod fra de døde, er at vise, at både tro og naturvidenskab er uhyre værdifulde elementer i vores tilværelse – det er altså ikke at pege på, at vi som troende mennesker skal gøre os selv blinde over for videnskaben, eller at vi som mennesker med en stærk naturvidenskabelig faglighed skal feje det, der er ubeviseligt, til side.

Min pointe er, at min tro åbenbarer, hvem jeg er i relation til min Gud og min nabo, mens naturvidenskaben åbenbarer, hvordan verden er bygget op, og hvordan den er blevet til.

Det var nogle indledende tanker til spørgsmålet om Jesu opstandelse, og det er faktisk et spørgsmål, der bliver diskuteret heftigt blandt præster lige for tiden, fordi en præst i København, Per Ramsdal, har udtalt, at han ikke tror på, at Jesus rent fysisk gik ud af graven. Senere har han så uddybet sine holdninger med noget, han kalder ”en slags bekendelse.”

I sin bekendelse skriver Per Ramsdal bl.a.:

”Jeg anerkender de fire evangelier, som er skrevet om Jesus af fire forskellige forfattere. De fire evangelier har godt nok mange uligheder, men der tegner sig et klart billede af et menneske, som *har nogle overnaturlige evner*, og som har været en helt vild karismatisk person, og som derfor er blevet kaldt Guds søn.”

Det er denne her udtalelse, der kæder hele min indledning om Jesu opstandelse sammen med den tekst fra Det Nye Testamente, som jeg læste op førhen, om brylluppet i Kana, hvor Jesus forvandler vand til vin. Udtalelsen hænger sammen med fortællingen om brylluppet, fordi Per Ramsdal lægger vægt på, at Jesus havde overnaturlige evner.

Fortællingen er en af kernefortællingerne i Det Nye Testamente, som de fleste kender. Selv hvis ens viden om bibelen er meget begrænset, så har de fleste dog hørt, at Jesus gik på vandet, og at han gjorde vand til vin. Et af de spørgsmål jeg som teologistuderende og præst har måttet

forholde mig til ofte, er: Hvis du tror på Gud, tror du så også, at Jesus gik på vandet og at han gjorde vand til vin?

Jo, jeg tror på det, fordi jeg ikke har noget behov for at betvivle det. Jeg har heller ikke noget behov for at bevise det. Og jeg vil på ingen måde hænge min tro op på så ligegyldige begivenheder.

Det essentielle er nemlig ikke, om Jesus gik på vandet, eller om han gjorde vand til vin, det essentielle er, som der står i fortællingen om brylluppet i Kana, at Jesus gjorde dette som begyndelsen på sine tegn og åbenbarede sin herlighed.

Begivenhederne er tegn, det vil sige, at Jesus forkynder en sandhed, når han forvandler vand til vin. Jesus forkynder Guds underbare nåde, når han går på vandet; altså den nåde, at Gud kan træde ud i den storm, som vi mennesker går til grunde i, og frelse os. Når jeg derfor siger, at jeg tror på, at Jesus gik på vandet, så er det fordi, det er meningsløst at betvivle; men jeg tror først og fremmest på det, fordi jeg er overbevist om, at det er sandt, at Jesus

frelser mig, når jeg er ved at gå til grunde i det farvand, jeg ikke selv magter at manøvrere i.

Hvad er det for et tegn, når Jesus forvandler vand til vin?

Vinen var i den jødiske kultur på denne tid et symbol på overflod. Den betydning af vinen bliver bekræftet af det faktum, at en spand var et mål på knap 40 liter. Når hvert af de seks renseskar derfor indeholdt to-tre spande vand, så kom der altså ca. 600 liter vin ud af det. Jeg vil mene, at der således var grundlag for en ordentlig fest.

Vi taler om tiden efter jul som en tid på kirkeåret, hvor det bliver åbenbaret, hvem Jesus rent faktisk er. Med et tegn som det her med at forvandle vand til vin, viser fortællingen, at Jesus er forbundet med den gavmilde Gud, der får kornet til at gro og vindruen til at modnes. Det vil sige den skabergud, der har magten til at få hvad som helst til at ske. Og i denne fortælling er det vidnesbyrdet om Guds ubegribelige nåde og barmhjertighed, Guds overflod af kærlighed til mennesket, der åbenbares. Kernen i den forståelse af fortællingen ligger i den

omstændighed, at Jesus bruger de seks vandkar af sten – ”der stod dér efter jødernes regler for renselse,” som der står i teksten – til at udføre underet i. Dermed forkynder han, at idéen om, at mennesket kan rense sig selv – altså i åndelig forstand – er et bedrag. Kun Gud frelser. Og Gud frelser alene gennem sin søn, Jesus Kristus.

Vi har også et vandkar af sten her i kirken. Og det er jo sådan set et badekar, eller et renseskar, som dem Jesus bruger i fortællingen: vores døbefont. Og vi har netop døbt et (to) barn (børn) i dag. Meningen med dåben er den samme, som meningen med fortællingen. For i dåben handler det ikke om, hvad vi gør, men det handler om, hvad Gud gør. Og det, Gud gør, er at elske barnet (børnene) som sit eget. Vi siger, at barnet bliver født på ny, og at det i dåben derfor får åndelige forældre. Det er et symbol på, at der ikke er noget, der kan skille os fra Guds kærlighed, for den er som forældrenes kærlighed til deres børn.

Den Gud er der kraft i. I Jesus Kristus er kærligheden så overvældende en magt, at døden ikke kan sætte grænser for den. Og den magt får barnet del i, når det bliver døbt.

Det er den Gud, der er baggrunden for min tro på, at Jesus Kristus genopstod fra de døde. Hvis evangeliet, med Per Ramsdals ord, blot ”tegner et klart billede af et menneske, som har nogle overnaturlige evner, og som har været en helt vild karismatisk person, og som derfor er blevet kaldt Guds Søn,” så kan jeg heller ikke tro på, at Jesus genopstod fra de døde. Men evangelierne tegner ikke blot et billede af et menneske med overnaturlige evner. De tegner et billede af et menneske, der viser os, hvem Gud er: en nærværende, empatisk, kærlig og krævende Gud. Evangelierne tegner også et billede af et menneske, der viser os, hvad det vil sige at være et sandt menneske. Et sandt menneske gør som Jesus: elsker sin næste som sig selv, og lever i fuldstændig overensstemmelse med fordringen om at drage omsorg for det menneske, hvis liv vi holder noget af i vores hånd. Når vi ikke kan leve op til den fordring, og leve som sande mennesker, så må vi i

stedet leve i tillid til Guds tilgivelse. For vores frelse afhænger ikke af, hvad vi er i stand til, men derimod af, hvad Gud er i stand til.

Hvilken forskel ville det gøre for min tro, hvis det videnskabeligt kunne bevises, at Jesus Kristus ikke opstod fra de døde? Jeg kan ærligt talt ikke besvare det spørgsmål. Dostojevski sagde, at hvis det viste sig, at Kristendommen var usand, så ville han stadig vælge at tro, for troen på, at Jesus Kristus opstod fra de døde, er livsforandrende. Det er en anden måde at udtrykke på, at Jesu Kristi opstandelse giver mening som en trossandhed; som naturvidenskabelig sandhed forundrer eller forvirrer den os, men den giver ikke mening. Som trossandhed gør den os derimod i stand til at ånde frit, til at være os selv, til at stræbe uden at skulle være fiaskoer, hvis vores stræben ikke førte til noget. Som trossandhed hjælper Jesu Kristi opstandelse os til at se Guds billede i vores medmennesker. Derfor behøver jeg ingen naturvidenskabelige beviser eller modbeviser, for Gud er så meget mere end det. Amen!